

ΟΙ ΑΣΧΟΛΙΕΣ ΜΟΥ

Σπάνια νά δῶ κάποιον και νά μὴν τὸν χτυπήσω.

Ἄλλοι προτιμοῦνε τὸν ἐσωτερικὸ μὲνολογο. Ὅχι ἐγώ.

Μ᾽ ἀρέσει νά παλεύω. Εἶναι κάτι τύποι ποὺ κάθονται ἀντικρὺ μου στὸ ρεστωράν, κάθονται χωρὶς νά λέγε τίποτα γιατί ἀποφασίσανε νά φάνε.

Νά ἕνας.

Τὸν ἀρπάζω — πάτ.

Τὸν ξαναρπάζω — πάτ, πάτ.

Τὸν κρεμῶ στὸ κρεμαστάρι.

Τὸν ξαγκιστρώνω.

Τὸν ξανακρεμῶ.

Τὸν ξαγκιστρώνω πάλι.

Τὸν θάζω στὸ τραπέζι, τὸν σφίγγω και τὸν σκάω.

Τὸν κάνω τ᾽ ἀλατιοῦ και τὸν πνίγω.

Συνέρχεται.

Τὸν στραγγίζω, τὸν τεντώνω (ἀρχίζω ν᾽ ἀνυπομονῶ και πρέπει νά τελειώνω)

Τοῦ κάνω μασσάζ και τὸν συμπιέζω, τὸν κάνω σούμια και τὸν θυθίζω στὸ ποτήρι μου και χύνω ἐπιδειχτικά τὸ περιεχόμενο στὸ πάτωμα

και λέω τοῦ σερβιτόρου: «Δόσμου ἕνα καθαρὸ ποτήρι».

Μά μὲ κυριεύει ἀηδία, πληρώνω ἀμέσως τὸ λογαριασμὸ και φεύγω.

μετ. Νίκος Σπάνιας

Πατρὶς ντέ λά Τουρ ντύ πέν (1911—)

ΓΑΜΟΙ

Ὅταν ἔρχομαι κοντά σου μ᾽ ὀλη μου τῆ σάρκα,
πλάθοντας πάλι τὸ θαυμάσιο σχῆμα τῆς γυναίκας
μὲ τὰ χεῖλη και τὰ χέρια, τὸ φωτερό
πάρσιμο τοῦ παρθενικοῦ κορμιοῦ σου μὲς στὸ δικό μου,
δὲν ὑπάρχει ἄλλη θάλασσα γιὰ τὸ ποτάμι,
ἄλλος οὐρανὸς γιὰ τὴν κραυγὴ τῆς εὐτυχίας,
ἄλλος κάμπος γιὰ τὴν φύτρα τοῦ ἔρωτα ποὺ εἶμαι,
και κλίνω τὸ κορμὶ ποὺ πλάθουμε μαζί.
Και μπορῶ στὸ τέλος νά ξεχειλίσω ἀπὸ τὸ εἶναι μου